

За крайнѣ злочестинѣ на горкитѣ дигнѣ ся страшень вѣтъръ и бура. Бльскаше ся часъ по-часъ и отъ свѣтканіето можахъ да съгледватъ окло си пустіѣштѣ, което гы правеше да настрѣхвать. Ето ти свѣткавицытѣ съ гърмель ся счести-хъ, сильный вѣтъръ събараше отъ корень цѣлы кладѣ, и грѣмъ единъ слѣдъ другый трещеше. Клетитѣ наши бѣжанци стояхъ кзто осждени. Часъ по часъ чакахъ, кога ще или грѣмъ или бльськъ да гы убіе, или дивы звѣрове да гы изядѣтъ. Ангелина захванѣ съ гласъ да плаче; Райко ѣ насърчаше, ако и да бѣше гы забъркаль и той отъ страхъ. Зандѣ силенъ дѣждъ; свѣтканіето и гърмельтѣ по прѣстанѣхъ, но вѣтърѣтъ еше силно клатеше дърветата и страшно бучеше между кло-ніето; клетитѣ дѣчица, бѣхъ ся измоири-ла до подкожникъ, а пакъ нѣмаше дѣ да ся подслонятъ, нито виждахъ да гы бутне нѣкой въ окото, нето можахъ да ѡбдягѣтъ на земіѣтъ отъ влагѣ.

Ангелина, кое отъ страхъ кое отъ гладъ изнемошѣла не можеше да стои